

rige Ministerier, som vi har haft efter den Tid, nemlig Ministeriet Holstein-Ledreborg og de to Ministerier i 1920, før Ministeriet Neergaard traadte til, for hvilke tre Ministerier Pensionsspørgsmaalet overhovedet ikke kom til at spille nogen Rolle, idet Medlemmerne af de to Ministerier ikke kom til at oppebære Pensioner, og de fleste Medlemmer af Ministeriet Holstein-Ledreborg enten havde været Ministre før eller gik over i det næstfølgende Ministerium — hvis man undersøger de nævnte Ministerier, vil man se, at Gennemsnitsvarigheden for Ministerier siden 1901 er adskilligt større, end den var før den Tid, bortset fra det ene langvarige Ministerium Estrup. Fra 1848 til Ministeriet Estrup havde vi mange kortvarige Ministerier og meget kortvarige Ministerperioder. Den nævnte Begrundelse for denne Ændring af Pensionsordningen forekommer mig derfor ikke at kunne være gyldig.

Jeg vil dernæst gøre opmærksom paa, at Spørgsmaalet om Ministerløn, Ministerpension, overhovedet først er dukket op i Diskussionen i de allersidste Aar. I hele den nationalliberale Tid, i hele den Tid, da de Konservative, Højre, styrede her i Landet, var der aldrig Tale om, at der fra Oppositionens Side blev rejst nogen Kritik vedrørende Ordningen med Løn og Pension. Den Gang var ogsaa Forholdet det, at for de mange Embedsmænd, som den Gang blev Ministre, blev der, uden egentlig Hjemmel, men ogsaa uden at noget forbød det, i meget vid Grad truffet den Disposition, at de ved deres Tiltræden enten sikrede sig Tilbagevenden til deres gamle Embede eller ogsaa til et tilsvarende, ellers højeste Pension, hvilken blev fastsat for den paa-gældende ved kongelig Resolution. Og disse højeste Pensioner er i Aarenes Løb oppebaaret af saa godt som alle, med Undtagelse af saadanne, som kunde vende tilbage til deres Embede, eller saadanne, som har været overmaade rige; de store Godsejere, som havde mægtige Indtægter den Gang, oppebar saaledes ingen Pension. Derfor er der ogsaa noget ganske falsk i, hvad Skatteborgerforeningen, der jo har rejst dette Spørgsmaal, har fremført om de hæderkronede og ædle Mænd, som gav Afkald paa Pensionen, for naar man har et Par Hundrede Tusinder i Forvejen, spiller denne Pension virkelig ingen Rolle, den kan man da sagtens give Afkald paa.

Hele Spørgsmaalet om Pensioner er først rejst i den sidste Tid, og man kan ikke undlade at gøre den Betragtning, at det har i Grunden først for Alvor meldt sig, den Gang ogsaa Socialdemokrater blev Ministre.

Der var en lille Antydning vedrørende dette Forhold i konservative Blade, den Gang Venstre dannede Ministerium, der var det ogsaa lidt, den Gang de Radikale blev Ministre; jeg hørte dog intet fra de nuværende Ministre eller den daværende Opposition, efter at de Radikale var fra-traadt. Men de sad jo ogsaa saa længe, i 7 Aar, og der var ingen Indvending mod Pensionen til dem. Men efter at ogsaa Socialdemokrater har kunnet blive Ministre, er Spørgsmaalet rejst, i særlig Grad af Skatteborgerforeningen, og jeg forstaaer godt, at efter hele dens Sammensætning og Agitation maa denne Forening mene, at det er upassende, at noget saadant kan ske, og at saadanne Mennesker ikke behøver at have hverken saadan Løn eller saadan Pension. Jeg synes imidlertid, man skal gøre opmærksom paa dette Forhold, at historisk har der været Ro om dette Spørgsmaal i næsten hele vor politisk-parlamentariske Tilværelse, men at det er et Spørgsmaal, som er dukket op i den sidste Tid.

Naar der imidlertid er en Begrundelse for at rejse Spørgsmaalet nu, saa ligger denne efter min Mening paa et ganske andet Punkt, nemlig ganske simpelt i den økonomiske Krise, som for Øjeblikket rammer Landet, og som bringer de mange, der ser deres egne Vanskeligheder, til at se hen til dem, som ingen Vanskeligheder har. Der ligger i Virkeligheden den øjeblikkelige Begrundelse for at tage dette Spørgsmaal op, og derfor vil vi for vort Vedkommende heller ikke gøre nogen Indvending mod det Forslag, Regeringen har stillet angaaende Ministerpensioner. Imidlertid, det er ingen Løsning af Spørgsmaalet, jeg føler mig overbevist om, at Spørgsmaalet vil rejse sig igen om at tilvejebringe en bedre Ordning paa dette Omraade.

Jeg kan godt se, at det kan være rigtigt at gaa til en Revision, og det var ogsaa ud fra saadanne Betragtninger, at det ærede Medlem Hr. Holstein fremsatte sit Revisionsforslag. Dette var i nogen Maade ringere end det af den nuværende Regering foreslaaede, meget ringere, men det var dog paa visse andre Punkter noget bedre. Dog, heller ikke det bød en virkelig tilfredsstillende Ordning, men jeg tror, at en rolig Overvejelse af hele dette Spørgsmaal uden Forbindelse med det afgørende Forslag, som her foreligger, vil vise, at man maa kunne finde en virkelig rimelig og god Ordning, der ikke udelukker alt for mange af de Mænd, som man kan have Brug for, fra at træde ind i et Ministerium.

Derfor vil jeg sige til det ærede Medlem